

Proloog

Toen viceadmiraal Boyer, Royal Navy (b.d.), overleed zonder een testament na te laten, erfde zijn van hem vervreemde dochter Wendy zijn nalatenschap. Die was bepaald niet gering. De viceadmiraal stamde uit een vermogende familie en had het geërfde geld verstandig belegd, vooral in bedrijven die later zeer winstgevende defensiecontracten zouden binnenslepen.

Wendy had haar vader dertig jaar lang niet gezien. Niet sinds hij op de begrafenis van haar moeder was verschenen met een vrouw die half zo oud was als hij. Wendy was vertrokken uit het VK en had een leven voor zichzelf opgebouwd in Japan, waar ze samen met anderen een hightechbedrijf voor verticale landbouw had opgericht.

Toen haar vaders notaris belde om te melden dat de viceadmiraal was overleden aan een longembolie, was haar reactie geweest: 'Laat dat huppelkutje alles maar regelen.' Haar advocaat legde uit dat het 'huppelkutje' al tien jaar uit beeld was en dat Wendy het enige nog levende familielid van viceadmiraal Boyer, RN (b.d.), was. Als zij de nalatenschap niet zou aanvaarden zou die aan de kroon vervallen.

Dus nam Wendy het vliegtuig vanaf de luchthaven van Fukushima, stapte over in Tokio en landde twintig uur later op Heathrow. Ze huurde een auto en reed naar het landgoed van haar vader in Shropshire, waar zijn notaris haar bij de voordeur stond op te wachten. Hij overhandigde haar de sleutels van het huis waarin ze was opgegroeid en vertelde haar dat ze erfbelasting moest betalen, omdat de waarde van de nalatenschap boven de vijfhonderdduizend pond lag.

Toen ze vroeg hoeveel dat zou zijn, zei de notaris dat hij dat nog niet wist. Hij legde uit dat hij de waarde van de beleggings-

portefeuille en de bankrekeningen al had bepaald, en het huis en de inboedel al had laten taxeren, maar dat er één ding was waar hij nog geen toegang toe had: de kluis. Hij had geen wettelijke bevoegdheid om die te openen.

Alleen Wendy had die bevoegdheid.

En zo bevond ze zich nu, samen met een kluispecialist genaamd Matt Gresswell, in haar vaders werkkamer, die er nog altijd uitzag als een heiligdom waarin vijf eeuwen aan Royal Navy-glorie werden verheerlijkt. Matt werkte voor het bedrijf dat de kluis had gemaakt en geïnstalleerd. Volgens de bedrijfsprocedure bij overlijden was hij bevoegd om de kluis te ontgrendelen. Dat deed hij binnen enkele seconden – omdat hij het serienummer wist had hij de juiste sleutel meegenomen. Hij stapte achteruit en liet Wendy de kluis openmaken.

Die was grotendeels leeg. De beleggingspaperassen die erin lagen gaf ze aan de notaris, en een doos met de sieraden van haar moeder zou ze zelf houden. Verder lagen er een stapeltje contant geld in – niet meer dan vijfduizend pond – en een eerste druk van Emily Dickinson. Niets opzienbarends.

Maar er was ook iets wat ze niet herkende.

Een metalen kistje.

Het was ongeveer zo groot als een gebonden boek en zag er modern uit. In wat volgens Wendy de bovenkant was, stond een klein schild gegraveerd. Daarnaast zat een toetsenbordje. Eén tot en met negen. Ze staarde er verbaasd naar en gaf het toen aan de notaris. Ook hij wist niet wat het was.

Maar Matt Gresswell wist het wel.

‘Het is een AegisBox,’ zei hij. ‘Een draagbare opslagunit. Buitengewoon veilig. Ze worden gebruikt om gevoelige informatie te vervoeren.’

‘Een kluis in een kluis,’ zei Wendy. ‘Wat een geheimzinnig gedoe, typisch mijn vader. Ik vraag me af of hij toch nog een testament heeft achtergelaten.’ Wat haar betreft geen onaangename gedachte. Het idee om zijn bezittingen door te moeten spitten vond ze weerzinwekkend. ‘Kunnen we de code krijgen om dit open te maken? Ik heb vanavond nog een vlucht.’

Matt schudde zijn hoofd. 'De code voor het openen van een AegisBox krijgt u niet,' zei hij. 'Die wordt door het leger verstrekt. En nooit aan een burger, voor het geval er iets in zit wat de nationale veiligheid kan schaden.'

'Mijn vader was viceadmiraal in de Royal Navy,' zei Wendy. 'Hij werkte soms thuis. Hij zal dit ding wel hebben gekregen en vergeten zijn het in te leveren toen hij met pensioen ging.'

'Of hij heeft het bij zijn afscheid cadeau gekregen,' opperde Matt.

'Dat klinkt aannemelijk,' zei de notaris. 'Hij zat in de raad van bestuur van zeventien defensiebedrijven. En gezien de nauwe samenwerking tussen de publieke en private sector bij wapenontwikkeling was het een slimme zet van de marine om hem zoiets cadeau te doen. Geheimen van defensiebedrijven worden vaak militaire geheimen.'

'Dan is dat dus goed nieuws,' zei Wendy. 'De inhoud kan commercieel gevoelig zijn, maar we overtreden de wet niet als we het ding openbreken.'

'U hebt nog steeds de code nodig,' zei Matt.

Wendy bekeek de AegisBox van alle kanten. Hij zag er stevig uit, maar dat doen spaarvarkens ook. 'Ik neem aan dat je een breekijzer in je gereedschapskist hebt.'

'Zeker,' zei Matt. 'Maar u mist het punt. Deze dingen zijn sabotagebestendig. Als we hem open proberen te breken, of als er te vaak een verkeerde code wordt ingevoerd, wordt de inhoud vernietigd.'

'Hoe?' vroeg de notaris.

'Meestal met zuur, of door vuur of versnippering. Dit model gebruikt zuur.'

'Dus we kunnen op geen enkele manier te weten komen wat erin zit?' vroeg Wendy.

In plaats van dat te bevestigen pakte Matt de AegisBox op en bekeek de achterkant. 'Ik heb een vriendin die werkt bij het bedrijf dat dit model maakt. Misschien kan zij een noodcode regelen. Maar voordat ik u die geef, wil ik dat u goed nadenkt.'

'Waarover?'

‘Over de inhoud van het kistje. Mijn ervaring leert me dat je zulke dingen beter ongeopend kunt laten, tenzij je al weet wat erin zit. Mijn advies: sla er met een hamer op en laat het zuur zijn werk doen. Gebruik deze code niet.’

‘Dat is wel erg dramatisch,’ zei de notaris. ‘Viceadmiraal Boyer was een eerzaam man.’

‘Hij was verdomme allesbehalve eerzaam,’ zei Wendy. Toen ze het zei, gingen haar gedachten onwillekeurig naar het ‘huppelk kutje’. ‘Matt, ik neem aan dat je dit soort dingen eerder hebt opengemaakt?’

‘Ja.’

‘En?’

‘Volgens mij zijn er drie mogelijkheden. De eerste en voor u beste mogelijkheid is dat er slechts lucht in zit. Het kistje is leeg. Uw leven wordt er niet beter van, maar belangrijker, ook niet slechter. De tweede mogelijkheid is dat er commercieel gevoelige informatie in zit. Tenzij bedrijfsspionage uw hobby is, is het enige nadeel van deze tweede mogelijkheid dat een defensiebedrijf u kan vragen een geheimhoudingsverklaring te tekenen. Gedoe, want u hebt juridisch advies nodig, maar uiteindelijk verandert er niets aan uw leven.’

‘En de derde mogelijkheid?’ vroeg Wendy.

‘De AegisBox bevat iets wat zó geheim is dat uw vader liever zou zien dat het vernietigd werd dan dat het ooit openbaar zou worden. Eerlijk gezegd, Miss Boyer, is het hoogstonswaarschijnlijk dat er iets leuks in zit.’

‘Zoals bewijst dat hij militaire geheimen heeft gestolen?’

‘Waarom zou iemand zoiets bewaren? Nee, ik denk eerder aan iets waar hij geen afscheid van kon nemen.’ Hij aarzelde. ‘Iets waar hij graag naar keek...’

Opeens kon je in de werkkamer van de overleden viceadmiraal Boyer, RN (b.d.), een speld horen vallen.

Niemand noemde beelden van kindermisbruik.

Dat hoefde ook niet.

Maar ze dachten het allemaal.

‘Ik heb de viceadmiraal decennialang gekend,’ zei de notaris.

‘Ik kan niet geloven dat hij bij iets ongepasts betrokken zou zijn geweest.’

‘Ik ook niet,’ zei Wendy. ‘Wat hij mijn moeder heeft aangedaan was verwerpelijk, maar hij heeft mij nooit met een vinger aangeraakt. Geen van mijn vroegere vriendinnetjes voelde zich ongemakkelijk bij hem. En laten we niet vergeten: hij was jarenlang semipermanent lid van het Comité van Stafchefs. Voordat je daarin kunt komen word je helemaal doorgelicht.’

‘Er komt nog iets bij,’ zei de notaris. ‘Als er een juridische instructie over zijn nalatenschap in zit, ben ik verplicht die uit te voeren. Die mag niet vernietigd worden.’

Hij wendde zich tot Matt. ‘Wat kost die noodcode eigenlijk?’ Dit soort hulp was nooit gratis.

Matts antwoord kwam meteen. ‘Vijfduizend voor haar. En drie voor mij.’

‘Betaal hem,’ zei Wendy.

Een uur later stond het geld op Matts rekening – op hetzelfde moment verscheen de noodcode van de AegisBox op zijn telefoon. Hij schreef de code op een papiertje en gaf dat aan Wendy.

Ze toetste hem in. Er klonk een klik. Ze opende de AegisBox nog niet meteen.

‘Het is nog niet te laat,’ zei Matt zacht. ‘U hoeft dit niet te doen. Loop weg. Ga terug naar uw leven.’

Maar Wendy vond dat ze het wél moest doen. En nog belangrijker: zij was de enige die het kon. Ze haalde diep adem en bereidde zich voor op het ergste.

De AegisBox ging open als een boek. Binnenin zaten een USB-stick en een buidel van zacht leer. In de buidel zat iets hards en hoekigs. Ze trok het koord los en haalde het eruit. Ze knipperde verbaasd.

Het was een sierlijk houten kistje. Eigenlijk meer een vitrinekastje. Met een glazen bovenkant.

En daarin... o god, daarin...

Matt en de notaris keken over haar schouder mee.

‘Is dat...?’ begon Matt, maar hij stokte.

Wendy knikte, sprakeloos.

Inderdaad.

Na een minuut van verbijsterde stilte zei de advocaat: 'Je moet dit vernietigen, Wendy.' Zijn stem was droog en schor. 'Dit mag nooit openbaar worden. Het zal hem ruïneren. Het zal jou ruïneren.'

Wendy negeerde hem. Ze pakte haar telefoon en drukte drie keer op de negen.

'Welke hulpdienst wenst u?' klonk het aan de andere kant. 'Politie, brandweer, ambulance?'

'Politie,' zei Wendy.

'Mag ik vragen waar dit over gaat?'

'Ik heb zojuist ontdekt dat mijn vader een monster is.'

Vijf jaar later

De man trok een steriele handschoen aan. Eentje maar. Twee waren niet nodig. Niet hiervoor. Twee handschoenen zouden overdreven zijn geweest. Hij trok hem strak, zorgde dat er geen luchtbellens waren, geen vouwen of kreukels. Hij bleef ermee doorgaan totdat de handschoen als een tweede huid om zijn hand zat. Een ondoordringbare barrière, bedoeld om de overdracht van door bloed overdraagbare ziektekiemen te voorkomen.

En er zou bloed zijn.

De vrouw keek toe. Emotieloos. Berustend. Ze wist dat dit pijn zou doen. De man had haar gezegd dat het pijn zou doen. Hij was niet wreed. Hij was geen sadist. Hij zou niet genieten van de pijn die hij ging veroorzaken. Hij had het haar gezegd zodat ze voorbereid zou zijn. Zodat het geen verrassing zou zijn. Een verraste persoon zou plotselinge bewegingen kunnen maken. Zijn werk hing af van hoe stil ze bleef liggen.

Zijn leven hing ervan af.

Hij had zijn eerste vrouw vastgeklemd in een bankschroef, beschermd door materiaal dat bij het transporteren van breekbare goederen wordt gebruikt. Hij dacht dat een bankschroef de

verrassing zou wegnemen. Het irrelevant zou maken. Zelfs als de vrouw worstelde, zou het lichaamsdeel niet bewegen. Maar het was een fout die hij met geluk had overleefd. Want door de pijn en het plotselinge had de eerste vrouw heftige bewegingen gemaakt. En hoewel het belangrijke lichaamsdeel geen millimeter had bewogen had ze haar enkel bezeerd. Verstuikt. Als die gebroken was, zou het een fout zijn geweest waarvan hij niet had mogen leren.

Beschadigde goederen.

Vanaf dat moment deed hij het op de manier die hij had geleerd. Zoals het al duizenden jaren lang werd gedaan.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg hij.

De vrouw knikte. ‘Welke voet?’

‘De rechter.’

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Dat wist ik. Sorry, ik bazel maar wat.’

‘Maakt niet uit. Je hoeft niet nerveus te zijn. Het is voorbij voordat je het weet.’

Ze beet op haar lip en deed haar schoenen uit. Ze droeg een panty, dus die trok ze ook uit. Ze had lange benen, wit maar buitengewoon gespierd. De man lette er niet op. Alle vrouwen met wie hij bezig was, waren zo. Onschuldig en met een volmaakt lichaam. En nog belangrijker: ze waren onaangetast. Geen tatoeages, geen littekens, alleen hun oren waren gepiercet.

De vrouw klom op de tafel. De man ging zitten, rolde de stoel naar het uiteinde en trok zijn werktafel binnen handbereik.

‘Ik moet eerst nog een paar dingen doen, daarna beginnen we,’ zei hij.

Het eerste was de inkt. Hij plaatste negen potjes in het gekantelde rek en vulde elk met een dieprode inkt. Daarna pakte hij een pipet met zwarte inkt. Een druppel in het eerste potje, twee in het tweede, drie in het derde, vier in het vierde. Hij roerde erin en bestudeerde de verschillende tinten rood. Tevreden herhaalde hij het proces met de volgende vier potjes, ditmaal met toevoeging van witte inkt. Het laatste potje liet hij ongemoeid. De negen potjes bevatten nu elk een iets andere tint rood, van roze tot bordeauxrood.

Hij opende een orgaancontainer en haalde er een flesje uit. Hij liet het aan de vrouw zien.

‘Weet je wat dit is?’ vroeg hij.

Ze knikte. ‘Bloed.’

‘Klopt. Het is getest en behoorlijk veilig. Je hoeft je geen zorgen te maken.’

Hij pakte een leeg pipetje en vulde het met bloed uit het flesje. Hij liet vijf druppels in elk van de negen inktpotjes vallen. Hij wist niet waarom hij dit moest doen, en ook niet waar het bloed vandaan kwam.

Hij zou er zeker niet naar vragen.

Het was sowieso symbolisch; het bloed had geen invloed op de kleur van de inkt.

Daarna pakte hij zijn ultramoderne, hoogwaardige tatoomachine. Hij was draadloos, had een ingebouwd trillingsdempend mechanisme en was de meest geavanceerde machine die er te koop was. Vroeger had hij met een van de oude ‘guns’ geoefend: een trillende, lawaaiige, beestachtige machine waarvan je kramp in je vingers kreeg. Binnen tien minuten werd zijn hand gevoelloos en begon zijn arm te tintelen. Met zijn nieuwe machine kon hij net zolang werken tot de inkt op was.

Hij plaatste een naald in de machine: een *one-round liner* – een enkele naald voor de contouren en de fijne details. Daarna zou hij verdergaan met een *seven-mag soft-edge shader* – twee rijen van zeven naalden – voor de textuur en schaduwwerking. Hij had nog andere, gespecialiseerdere naalden, maar hij betwijfelde of hij die nodig had.

Vroeger, toen hij parttime werkte om zijn studie en buitenschoolse escapades te financieren, zou hij het te tatoeëren lichaamsdeel hebben geschoren en ingesmeerd met een beschermingscrème, en het tatoostencil hebben aangebracht.

Zo’n tatoeëerder was hij niet meer. Al meer dan dertig jaar niet. Hij gebruikte geen stencils; al zijn tattoos zette hij uit de losse pols. En scheren was niet nodig, want op voetzolen zat geen haar.

Maar zenuwuiteinden zaten er des te meer.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg hij.

De vrouw knikte.

Hij drukte de knop in en de tattoo-machine kwam zoemend tot leven. Hij hield de voet van de vrouw met zijn linkerhand vast, zacht maar stevig, doopte de naald in het middelste potje en begon te werken.

De vrouw liet niets merken, gaf geen kik. Ze bleef roerloos liggen terwijl de naald haar voetzool drieduizend keer per minuut doorboorde. Door de bovenste huidlaag tot in de eronder liggende laag. En elke keer liet de naald bij het verlaten van de huid een kleine hoeveelheid dieprode inkt achter. Op zichzelf was zo'n met inkt gevuld gaatje niet meer dan een pixel op een 5K-scherm. Maar na een tijdje ontstond er een afbeelding.

De man wisselde van naald. Hij verving de one-round liner door een seven-mag shader en voegde schaduw en textuur toe. Hij bleef opkijken terwijl hij de eendimensionale tekening omzette in een driedimensionaal kunstwerk.

Een portret.

Het gezicht van een vrouw. Met neergeslagen ogen, onderdanig. Haar uitdrukking was open en uitnodigend, en tegelijkertijd bescheiden en gereserveerd. Om haar lippen speelde een flauwe glimlach.

Hij werkte een uur lang aan het verfijnen van de tatoeage. Een beetje schaduw hier, een donkere lijn daar.

De puntjes op de i.

Tevreden leunde hij achterover en bestudeerde het resultaat. Hij glimlachte. Dit was zijn beste werk tot dan toe, vond hij, en al zijn eerdere werk was al uitzonderlijk geweest. Daarom zou hij nooit mogen vertrekken.

'Wil je het zien?' vroeg hij aan de vrouw.

'Ja.'

Hij pakte een vergrootspiegel en hield die zo dat ze de voetzool van haar rechtervoet kon zien. Toen glimlachte zij ook.

Bijna een minuut lang zei ze niets. 'Het is prachtig,' mompelde ze uiteindelijk.

De man knikte. 'Ik teken wat ik zie.'

De vrouw kon haar ogen niet van de afbeelding in de spiegel

afhouden. Hij had haar kuiltjes perfect gevangen – haar ‘ondeu-
gende’ kuiltjes, zoals haar moeder ze noemde – en haar ongelijke
voortanden. En hij had alleen rood gebruikt. Rood en schakerin-
gen van rood. Ze wist weinig van tatoeages en nog minder van
portretkunst, maar ze beseftte dat ze iets buitengewoons zag. Dat
het kleiner was dan de diameter van een frisdrankblikje maakte
het nog indrukwekkender. Zoveel detail in zo’n kleine tatoeage.

‘Hoe kan ik je ooit bedanken?’ vroeg ze.

‘We zullen elkaar nooit meer zien.’

Ze knikte. Ze wist dat het waar was. Zij en haar tatoeage gingen
nu weg. Naar een nieuw leven. Een beter leven.

‘Je zult vanaf hier naar een privéwoning worden gebracht,’ zei
de man. ‘Daar blijf je tot de tatoeage volledig genezen is. Tot die
tijd mag je niet staan, en ook niet douchen.’

‘Voor hoelang niet?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat hangt af van hoe snel je
geneest. Voor sommigen is het een paar weken, voor anderen iets
langer. Probeer het natuurlijke proces niet te bespoedigen. Als je
de korstjes ervan afkrabt, ontstaan er littekens die de afbeelding
vervormen. En je weet wat er dan gebeurt?’

Dat wist ze.

Hij trok zijn handschoen uit, waste zijn handen en stuurde een
appje naar de verpleegkundige. Vijf minuten later werd er aange-
klopt. Hij deed de deur open en liet de verpleegkundige binnen.
Hij duwde een rolstoel waarvan de beensteun al omhoogstond.

‘Deze man gaat je wond verzorgen,’ legde de tatoeëerder uit.
‘Doe wat hij zegt.’

Ze hielpen haar in de stoel.

De tatoeëerder haalde diep adem. ‘Waarom het bloed?’ vroeg
hij.

De verpleegkundige keek hem dreigend aan en zei niets.

Toen ze de kamer verlieten, keek de vrouw om; de verpleger
niet. De man deed de deur achter hen op slot en begon zijn foto’s,
notities en kleurplannen te verzamelen. Het was zijn routine. Hij
bestudeerde zijn onderwerp maandenlang, tekende haar totdat
hij haar gezicht kon dromen. Zodra de tatoeage klaar was, ging

alles in een kleine verbrandingsoven.

Geen registratie. Alsof ze nooit had bestaan.

Hoewel hij de vrouw nooit meer zou zien en hij zelfs niet wist hoe ze heette, deed hij wat hij bij alle vrouwen die hij tatoeëerde deed: hij wenste haar het beste. Want in ieder geval had ze in zijn hoofd bestaan. Hij kon alleen maar hopen dat de tatoeage haar de best mogelijke start in haar nieuwe leven zou geven. Hij dacht van wel.

De man had gelijk.

Maar hij had ook ongelijk.

En dat kwam omdat hij niet wist dat de tatoeages voor de vrouwen een kaïnsteken waren.

De verpleger bracht de pas getatoeëerde vrouw rechtstreeks naar de Chirurg.

Hoofdletter C. Het was zowel zijn naam als zijn beroep. Hij was natuurlijk geen echte chirurg. Iemand zoals hij, die zo van het toebrengen van pijn hield, kon de strenge psychologische tests van een medische opleiding onmogelijk doorstaan. Maar waar een wil is, is een weg. Nu reisde hij de wereld rond en voerde twee specifieke procedures uit. Hij genoot van beide en vond het een goed compromis.

‘Begrijp je waarom ik dit moet doen?’ vroeg de Chirurg aan de vrouw.

De vrouw huiverde. Ze mocht deze man niet. Hij was niet vriendelijk zoals de tatoeëerder. ‘Ja,’ mompelde ze. ‘Mij is gezegd dat het nodig is. Voor mijn eigen bescherming.’

De Chirurg knikte. Hij en de verpleegkundige hielpen haar op de operatietafel. Nadat hij zijn handen en onderarmen had ontsmet, gaf de verpleegkundige hem een scalpel.

‘Hou je taai,’ zei de Chirurg. ‘Dit gaat pijn doen, maar niet lang. Knik als je er klaar voor bent.’

De vrouw beet op haar tanden, kneep haar ogen dicht en knikte.

De Chirurg boog zich voorover met zijn scalpel.

En sneed een stukje van haar af.

Deel 1

Het meisje met de alien hand

I

Washington Poe duwde de deur naar de ontvangstruimte met zijn heup open en keek met een glimlach naar de tekst op de geribbelde ruit. Hij keek er altijd met een glimlach naar. Het maakte hem blij. Alleen Tilly Bradshaw had zo'n opschrift kunnen laten aanbrengen. Hij had eraan gedacht, zij had het gedaan. Hij vroeg zich af of het opschrift de reden was dat ze geen cliënten hadden.

Zo ja, dan lieten ze het zo.

'Ik heb je smoothie, Tilly,' riep hij tegen haar dichte deur. 'Waar wil je die hebben?'

'Ik kom er zo aan, Poe,' riep Bradshaw terug, en een seconde later: 'Je hebt deze keer toch niet gemorst?'

Poe keek naar de dikke smurrie in de plastic beker. Het leek wel alsof iemand de beschimmelde, plakkerige troep onder uit de gft-bak vloeibaar had gemaakt. 'Ik denk niet dat je dit kunt morsen, Tilly.'

'De vorige keer morste je wel,' zei Bradshaw, terwijl ze met een dossier in de hand zijn kantoor binnenkwam.

'Ik liet het vallen. Dat is iets anders. En zelfs toen bleef het grootste deel in de beker zitten.'

'Maar iets ervan is op je schoen terechtgekomen, Poe. Je hebt er drie dagen en zes uur over lopen mekkeren. Je zei dat het leek alsof je Kermit de Kikker een schop onder z'n... achterste had gegeven.'

Poe grijnsde en gaf haar de smoothie. Ze hield de beker tegen het stoffige licht en knikte tevreden. Hij haalde het deksel van zijn eigen beker en snoof de geur op van versgemalen koffie. In de ontvangstruimte hadden ze thee- en koffiefaciliteiten – voor het geval er per ongeluk een cliënt binnenwandelde – maar soms had je gewoon behoefte aan het echte werk. Verse bonen, versgemalen.

Hij goot het over in zijn Stiff Little Fingers-mok. Er kon bijna een halve liter in, genoeg voor de grote beker koffie waarop hij zichzelf had getrakteerd. Gezien Bradshaws vastberaden blik zou hij die wel nodig hebben.

‘We moeten vergaderen, Poe,’ zei ze.

‘Alweer?’ klaagde hij.

‘Ja, alweer.’

‘Maar we hebben vorige week ook al vergaderd.’

‘Dat was drie weken geleden.’

‘Om eerlijk te zijn, Tilly, toen ik bij de National Crime Agency wegging, dacht ik dat er minder vergaderd zou worden, niet meer.’

‘Dat is dan pech, makker. Jij hebt mij algemeen directeur gemaakt, en ik zeg dat we moeten vergaderen.’

‘En waarover deze keer?’ zei hij. ‘Heeft Nigel weer gedreigd je hand te lezen?’

‘Nee, je zei dat ik hem gewoon moest negeren, dus dat doe ik.’

‘Ja. Ja, dat doe je inderdaad. Ik bedoelde eigenlijk dat je je van hem niets moet aantrekken, niet dat je hem compleet moet negeren, maar goed, het lijkt te werken. In ieder geval komt hij de laatste tijd niet meer langs om onze melk te bietsen.’

‘Hij doet nu ook paranormale onderzoeken. Hij gelooft echt in spoken.’

‘Hij denkt dat hij de toekomst kan voorspellen door naar je handpalm te kijken. Natuurlijk gelooft hij in spoken.’ Poe begon te lachen. Cowie House was het vreemdste gebouw waarin hij ooit had gewerkt. Het was een herenhuis van vier verdiepingen aan het kasseiendeel van Fisher Street, in het historische deel van Carlisle, precies tussen The Kings Head – dat Poe leuk vond – en het Quaker Meeting House, waar hij nog niet helemaal over uit was (de huurders leken aardig, maar werden écht boos als je hun parkeerplaats zonder toestemming gebruikte). Het was een gammel, oud gebouw, ’s zomers heter dan de pitjes van een jalapeño en ’s winters kouder dan de wc-bril van een ijsbeer. Af en toe wervelde de wind er fluitend doorheen, waardoor alle losliggende papieren door de lucht dwarrelden. De vloeren waren zo scheef dat je in je onderbenen spieren ontwikkelde waarvan je niet wist

dat je ze had, alleen maar om je stoel stil te houden, en de trap was zo wiebelig dat die alleen door een zatladder ontworpen kon zijn.

Poe vond het er geweldig.

De andere huurders vond hij niet geweldig. Althans niet allemaal. Het leek alsof de huisbaas opzettelijk de grootste verzameling mafkezen in Cumbria had opgespoord en ze ruimten tegen een belachelijk lage prijs had verhuurd. Nigel, de handpalmlezer schuine streep spookjager met wie ze de bovenste verdieping deelden, was de typische Cowie House-bewoner. Het levende bewijs van wat er gebeurt als een hele generatie is opgevoed met de overtuiging dat alles wat ze denken, zeggen of doen nieuws-waarde heeft, en dat elke uitdaging van die overtuiging wel tegen hun mensenrechten moest indruisen. Poe mocht Nigel niet. En Bradshaw mocht hem ook niet.

Hij mocht de huurders op de verdieping onder hen wel. Dat waren zijn soort mensen: William, de handelaar in antiquarische boeken, wiens verlegenheid zo intens verlammend was dat hij bijna geen woord kon uitbrengen; en Indica, de vijftientigjarige tatoeëerder, wier tatoeages de zelfbeschadigingslittekens op haar armen niet helemaal verborgen.

Zijn gevoelens ten aanzien van de huurders op de eerste verdieping waren ambivalent. Daar zaten Lamlendige Les, de talentloze talentenjager, wiens audities voor een cruiseschipversie van *Annie* hadden geresulteerd in een gegrond verklaarde klacht wegens geluidsoverlast; en Stephen Dunn, de schilder van huisdieren en hun baasjes, die een gestreepte trui en een baret droeg. Het enige wat nog ontbrak was een stokbrood en een streng knoflook om zijn nek. Bradshaw had Poe's vrouw een huisdierportretsessie cadeau gegeven voor haar verjaardag. Estelle wilde een portret van Poe samen met Edgar, zijn Engelse springerspaniël. Het was geen succes geweest. Poe had last van een kater gehad, en voordat hij het kon voorkomen, had Edgar iemands woestijnrat opgegeten, om daarna Dunns studio helemaal onder te schijten. Ze hoefden niet terug te komen en Bradshaw kon naar haar geld fluiten.

De begane grond was het domein van de huisbaas en eigenaar van het gebouw, Monica Costelloe. Ze was in de vijftig, kaal als

een biljartbal, en ze had een spleet tussen haar voortanden die zo groot was dat ze een frietje kon eten zonder haar mond open te doen.

Soms dacht Poe dat hij en Bradshaw de enige normale mensen in het gebouw waren. Waarschijnlijk waren ze daar gewoon als curiositeiten. Toen herinnerde hij zich dat Bradshaw nog steeds freelance voor MI5 werkte, dat hij zelf PTSS had, en dat de ruit in hun voordeur opgesierd werd door een belachelijk opschrift. Misschien waren ze precies waar ze hoorden te zijn.

Hij nam een slok koffie. 'Oké,' zei hij, 'waar gaat deze vergadering over?'

'Waarom we geen cliënten hebben, Poe,' zei Bradshaw zacht.